

var ikke min Mening paa nogen Maade, at sige noget saarende om de fynske Rigsdagsmænd. Det, jeg vilde sige om dem, var, at det er jo deres Hjertens Ønske at faa en Landsret paa Fyn — det har nu 3 fynske Rigsdagsmænd bekræftet her —, og naar det er saaledes, maa man ikke blive forbavset over, at jeg venter at finde dette Ønske i deres Hjerter, hvis jeg kunde lukke dem op. Jeg gaar ud fra, at dette Ønske bestaar stadig, og naar der nu her foreslaas en Ordning, som organisatorisk er fuldkommen umulig — det maa den erkendes at være af enhver, der vil se paa den ud fra et fuldkommen roligt og sagligt Standpunkt —, saa maa man forstaa, at denne Ordning ogsaa er uholdbar, at det er en rent midlertidig Ordning, og saa maa man spørge: Hvad vil den blive afløst af? Ja, jeg vil spørge de ærede fynske Rigsdagsmænd, der er her til Stede: Vil de, naar den Tid kommer, da man skal have denne Afløsning, modsætte sig, at Landsretten lægges dér, hvor de fleste Sager er?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Klaus Berntsen: Jeg forstaaar saa godt, at det ærede Medlem bliver lidt betænkelig ved sine Udtalelser i Gaar, naar han ser, at den ene efter den anden af hans Partifæller, der er valgt paa Fyn, er gaaet fra ham, men det ærede Medlem har ikke Ret til at sige, at naar det en Gang har været Fynboernes principale Standpunkt, at der burde være en selvstændig Landsret for Fyns Stift, maa de blive ved at fastholde det. Fynboerne er da lige saa kloge som Mennesker, og naar vi ser, at det er umuligt at fastholde det Standpunkt, og at der kun er een Mulighed for os til at blive fri for at henhøre under Østre Landsret, og det er den, der ligger i, at man slutter sig sammen om det Forslag, her foreligger, maa vi gribe den. Naar det ærede Medlem saa spurgte, hvad vi fynske Rigsdagsmænd vil gøre, naar det en Gang viser sig, at denne tredie Landsret ikke kan bestaa, svarer jeg, at jeg kan ikke forstaa, at der er Anledning til at spekulere over det, for det er min fulde Overbevisning, at denne tredie Landsret har større Mulighed for at bevares, naar Fyns Stift kommer ind under den sønderjydske Landsret. Jeg vil derfor fastholde det Standpunkt, vi nu her arbejder for. Skulde jeg opleve den Tid — det gør jeg desværre ikke —, da det ærede Medlem bliver stærk nok her i Tinget til at knuse

den ene af de 3 Landsretter for at faa alting slæbt enten til København, Viborg eller Aarhus, vilde jeg fastholde det, jeg her har talt for. Jeg vilde ikke forlade det Standpunkt, som jeg haaber skal blive gennemført her, fordi jeg mener, det er rigtigt, at der er en særlig Ret, der har særlige Forudsætninger for at forstaa de sønderjydske Forhold, og det er min fulde Overbevisning, at naar saaledes Omraadet for den tredie Landsret bliver større, end det hidtil har været, vil Rigsdagen bevare denne Ordning.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Jeg maa gøre det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen opmærksom paa, at jeg ikke er gaaet fra nogen Udtalelse, jeg har fremsat i Gaar. Jeg har beklaget et enkelt Udtryk, for saa vidt det kunde være saarende for det ærede Medlem, men jeg fastholder det, jeg sagde i Gaar, og jeg vil sige til det ærede Medlem, at der er ikke Tale om, at Partifæller gaar fra mig i denne Sag, thi dette er ikke nogen Partisag for det konservative Folkeparti. Jeg har ganske vist hørt, at Venstres Ordfører her i Salen har afgivet den Erklæring, at Venstre som Parti staa bag ham i denne Sag, men det er et saa ejendommeligt Standpunkt i et rent og skært sagligt Spørgsmaal som dette, at jeg ikke kunde finde paa at foreslaa mit Parti noget tilsvarende.

Det ærede Medlem talte om at komme bort fra Østre Landsret, som om det var noget forfærdeligt at høre ind derunder. Det ærede Medlem har ikke talt om Besværligheder; men han har talt to Gange om at komme bort fra Østre Landsret. Første Gang, det ærede Medlem talte, talte han om, at man sikrede Søndre Landsret og sikrede Fyn mod at komme under Østre Landsret. Det er, som om Østre Landsret var en saa betænkelig Institution, næsten som en Slags Riber Ret, hvor det ærede Medlem nødigt vilde se sine Vælgere ført hen. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Begrundelse for en saadan Opfattelse. I øvrigt konstaterer jeg, at det ærede Medlem jo slet ikke har turdet benægte, at naar man en Gang kommer til at staa overfor at maatte ophæve eller forandre den foreslaaede Ordning, som er fuldkommen irrational, saa vil naturligvis de fynske Rigsdagsmænd, der sidder her til den Tid, sige: Lad os dog faa det, som er nogenlunde fornuftigt, bragt ud af det, lad os faa den Ret lagt derhen, hvor Sagerne er.